

faar Indflydelse paa det Beløb, som Kommunerne fremtidig kommer til at yde. Den anden Ændring, der blev omtalt af vor Ordfører ved første Behandling, angaar Spørgsmaalet om Udstedelse af Attester efter Kirkebogen. Man foreslaar her den fornuftige og gode Ordning, at den første Attest altid skal udstedes vederlagsfrit, og at den, hvis den ikke bliver udleveret samtidig med den kirkelige Handling, altid bliver tilsendt den paagældende, og dernæst foreslaas der et bestemt Beløb for Attester, der senere maatte blive krævet, bortset fra de Attester, som kræves af det offentlige, og som ligesom hidtil skal gives vederlagsfrit.

Om den Uoverensstemmelse, der er med Hensyn til § 36, vil jeg sige, at det er vor Opfattelse, at naar man nu erstatter en Lønningsmetode, der hvilede dels paa en lille fast Løn og dels paa Sportler, med en rimelig og rundelig fast Løn for Præsterne ligesom for de øvrige Tjenestemænd, maa man fastslaa og fastholde, at man er færdig med Sportelbetalingen og Sportelsystemet under alle Former, og at man maa betragte Forsøg paa at betale Præsterne for deres Embedshandlinger ganske paa samme Maade, som man vilde betragte saadanne Forsøg for alle andre Embedsmænds Vedkommende. Den Begrundelse, som er blevet fremsat i Udvalget for at tillade Præsterne at modtage Gaver for kirkelige Handlinger, nemlig at et Forbud derimod alligevel ikke vilde kunne gennemføres, idet — som det blev gjort gældende — hvad der blev afvist ved Hoveddøren, dog alligevel vilde komme ind ad Køkkendøren, indeholder i Virkeligheden en god Portion Foragt for Præsterne, en Foragt, som jeg ikke deler, og som en Flerhed af Præsterne sikkert ogsaa vilde være de første til at protestere imod. Skal man være streng overfor en Tjenestemand, der lader sig betale for sine Embedshandlinger, maa man i Virkeligheden af moralske og religiøse Grunde være dobbelt streng overfor Præsterne. Det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) anførte ved Lovforslagets første Behandling, at Ydelsen af Gaver til Præsterne stammede fra et særligt Hjerteforhold mellem Yderne og Præsterne. Jeg vil dog ikke tro, at Præsterne ser saaledes derpaa og vil bedømme Ydernes Hjerte efter Gavernes Størrelse, naar Præsten f. Eks., hvad der undertiden sker ved en større Begravelse, fletter den afdøde en Mindekrans om hans Liv og Hjertelag. Jeg finder det ganske umoralsk,

at der skal være Forskel paa de kirkelige Handlinger, at der er noget, der hedder fint Sand, og noget, der hedder groft Sand, noget, der hedder lang, og noget, der hedder kort Tale. Sligt bør ikke kunne findes. Sted efter denne Lovs Ikrafttræden, og jeg finder det lidet fornuftigt, om Folk der netop hævder at interessere sig for det kirkelige Liv i Befolkningen, ønsker at opretholde blot det ringeste Spor af dette Forhold. Derfor mener jeg, det er rigtig ved denne Lov at fastslaa aldeles utvetydigt, at de kirkelige Handlinger, som en Præst udfører i sit Pastorat, skal udføres uden Betaling, og hvis en Præst her efter modtager Gaver eller Vederlag for sine Handlinger, er det en Forbrydelse eller en Forseelse af samme Art, som naar en anden Embedsmand modtager Betaling for sine Embedshandlinger.

Johannes Lou: Dette Lovforslag er en Frugt af et Arbejde i en Kommission. Denne Kommission var sammensat af Biskopper, Præster og Provster samt Repræsentanter for Statsmagten, dels Rigsdagsmænd, dels nogle af Statens fornemste Embedsmænd. Derimod var den Part, der skulde betale de nye Skatter, den danske Folkekirke gennem dens Menighed, ikke repræsenteret i Kommissionen. Dette sidste havde vel sin naturlige Grund i, at den danske Folkekirkes Menighed ikke har nogen Centralorganisation, man har kunnet henvende sig til, og dette maa i høj Grad opfordre Folkekirkeens Menigheder til at danne en saadan Centralorganisation, saaledes at de, saa længe Staten og Kirken ikke er adskilte, kan have et naturligt Led igennem hvilket de kan udtale deres Ønsker og gøre deres Krav gældende. Ved denne Lov indlader vi os jo paa at paalægge en bestemt Klasse af Folke en Skat og har yderligere fordelt denne efter de Regler, vi mente var bedst. Men er dette end en Urimelighed, saa overvindes den jo af den haarde Nødvendighed af at skaffe Folkekirkeens Præster en blot nogenlunde rimelig Lefevod og derved forebygge en komplet Demoralisation i hele Folkekirkeens Forhold, inden vi kommer til den Adskillelse mellem Stat og Kirke, som alle Tegn tyder paa, at vi gaar henimod. Den Skat, som ved dette Lovforslag paalægges den danske Folkekirke's Menighedsmedlemmer, vil de sikkert bære med Glæde, og jeg føler mig overbevist om, at hvis det virkelig, saavel i Kommissionen som i Udvalget, havde haft en Repræsentation, der kunde have talt paa den danske Folke